

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25. lutego 2015 r. (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana także: „(...)”) wystąpiła przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w Ś. (dalej zwanej także: (...)) o zapłatę kwoty (...) zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 1. czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony zawarły ramową umowę leasingu i usług dodatkowych, a następnie umowę leasingu oraz umowę serwisu, których przedmiotem był samochód osobowy marki F. (...). Strona powodowa wskazała, iż na podstawie łączącej strony umowy, wystawiła pozwanemu fakturę korygującą tytułem rozliczenia kosztów powyżej zakładanego przebiegu pojazdu wskazanego w kontrakcie, która nie została uregulowana przez pozwanego (pozew, k. 3-10).

W dniu 31. marca 2015 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 2175/15, k. 73). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 17. kwietnia 2015 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 79).

W dniu 28. kwietnia 2015 r. (...) Spółka akcyjna z siedzibą w Ś. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że zawarła z powódką umowę leasingu oraz umowę serwisu, jak również porozumienia, na podstawie których dokonano zmian w powyższych umowach. Pozwana spółka przyznała także, iż całkowity przebieg pojazdu za okres trwania umowy leasingu wynosił 159.491 km. Pozwana zaprzeczyła natomiast, aby doszło do „nadprzebiegu” pojazdu, wskazując jednocześnie na błędną wykładnię zapisów umowy przez powódkę. Strona pozwana podniosła ponadto zarzut naruszenia art. 5 k.c. przez powodową spółkę (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 81-83).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20. listopada 2007 roku (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Finansujący, leasingodawca) zawarła z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w Ś. (Korzystający, leasingobiorca) ramową umowę leasingu nr (...), która określała ogólne warunki umów leasingu i usług dodatkowych (zwana dalej także „OWU”). Zgodnie z warunkami umów leasingu spółka (...) miała prawo dokonać ponownej kalkulacji kosztów umów w dowolnym momencie ich trwania, m. in. w przypadkach zmiany rocznego przebiegu i czasu trwania umowy, uregulowanych w pkt 9.1.1. i 10.2.1 OWU. W takim przypadku kwota miesięcznej raty leasingowej i opłaty serwisowej była zmieniana tylko odnośnie przyszłych okresów umów (pkt 4.9.3 OWU). Miesięczna rata leasingowa i miesięczna opłata serwisowa były określane w oparciu o parametry pojazdu wymienione w OWU oraz o przewidywany roczny przebieg i czas trwania umowy (pkt 7.1.1 i 8.1.2 OWU). W sytuacji, gdy rzeczywisty przebieg pojazdu w minionym okresie (sześciomiesięcznym) w przeliczeniu na średni roczny przebieg umowny różnił się więcej niż 10%, a przy tym przynajmniej o 5.000 km od przewidywanego całkowitego przebiegu umownego, Finansujący miał prawo do jednostronnej zmiany umowy leasingu przez dostosowanie przewidywanego rocznego przebiegu do rzeczywistego, najpóźniej do końca umowy leasingu (pkt 9.1.1 OWU). Nowa miesięczna rata leasingu była rezultatem tych wyliczeń. W takim przypadku Finansujący powinien zwrócić lub obciążyć Korzystającego różnicą pomiędzy poprzednią i nową miesięczną ratą leasingu za miniony okres umowy leasingu (pkt 9.1.1 OWU). W sposób analogiczny przez strony umowy została uregulowana kwestia zmiany opłaty serwisowej (pkt 10.2.1 OWU). Strony umowy uzgodniły, że przy zwrocie przedmiotu leasingu, w przypadku, gdy liczba przejechanych kilometrów różni się od zakładanych w umowie leasingu i umowie serwisowej, Finansujący dokona wyliczenia kwoty rozliczeniowej jako iloczynu różnicy rzeczywistego a zakładanego, całkowitego przebiegu i ustalonej stawki za dodatkowy lub niewykorzystany kilometr

przebiegu i ureguluje ją z Korzystającym (pkt 16.4 OWU) (okoliczności bezsporne, ogólne warunki umów leasingu oraz usług dodatkowych wraz z załącznikami, k. 33-49).

W dniu 29. kwietnia 2009 roku, wykonując postanowienia OWU nr (...), spółka (...) zawarła ze spółką (...) umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był samochód marki F. (...)(...) (115 KM). Strony określiły datę zakończenia umowy na dzień 29. kwietnia 2013 roku i uzgodniły zakładany roczny przebieg na 50.000 km, zaś całkowity przebieg w okresie trwania umowy na 200.000 km, przy czym maksymalny końcowy stan licznika mógł wynosić 200.010 km. Strony umowy ustaliły wysokość miesięcznej raty leasingowej na kwotę 969,66 zł netto (okoliczności bezsporne, dokument umowy leasingu, k. 50).

W tym samym dniu spółka (...) zawarła ze spółką (...) umowę serwisu nr S- (...) dotyczącą samochodu marki F. (...)(...) (115 KM), w której, przy założeniu tych samych parametrów jak w umowie leasingu, strony określiły miesięczną opłatę serwisową na kwotę 596,12 zł netto (okoliczności bezsporne, dokument umowy serwisowej, k. 51).

Strony umowy leasingu dokonały zmiany parametrów umowy, poprzez zmniejszenie limitu przewidywanego rocznego przebiegu na 42.000 km, natomiast limitu całkowitego przebiegu na 168.000 km. W związku ze zmianą tych warunków, spółka (...)z dniem 24. lutego 2011 roku dokonała rekalkulacji miesięcznej opłaty leasingowej na kwotę 970,43 zł netto, natomiast opłaty serwisowej na kwotę 616,91 zł netto (okoliczności bezsporne, załącznik do umowy, k. 52).

Strony umowy leasingu dokonały ponownej zmiany parametrów umowy, poprzez zmniejszenie limitu przewidywanego rocznego przebiegu na 35.000 km, natomiast limitu całkowitego przebiegu na 140.000 km. W związku ze zmianą tych warunków, spółka (...)z dniem 15. czerwca 2012 roku dokonała rekalkulacji miesięcznej opłaty leasingowej na kwotę 966,18 zł netto, natomiast opłaty serwisowej na kwotę 644,56 zł netto (okoliczności bezsporne, załącznik do umowy, k. 53).

W dniu 17. maja 2013 roku spółka (...)wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą nr (...) na kwotę (...)zł brutto tytułem rozliczenia kosztów za kilometr powyżej zakładanego przebiegu, tj. o 19.779 km. Termin płatności został określony na dzień 31. maja 2013 roku. Rozliczenia kosztów przejechanych kilometrów dokonano na podstawie standardowo przyjętych przez strony umowy zasad (okoliczności bezsporne, faktura korygująca wraz z załącznikiem, k. 54-55, porozumienie dotyczące samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) , k. 103, faktura Korygująca dotycząca samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) wraz z załącznikiem, k. 104-105).

Spółka (...) w dniu 19. czerwca 2013 roku złożyła reklamację, w której odmówiła zapłaty kwoty(...) zł brutto z faktury korygującej nr (...), wskazując, że żądanie zapłaty tej kwoty nie znajduje zastosowania w zawartych umowach (okoliczności bezsporne).

Spółka (...)odrzucała reklamację spółki (...) jako bezzasadną w części dotyczącej kwestionowania zasadności faktury nr (...) (okoliczności bezsporne).

W dalszej korespondencji kierowanej do spółki (...), spółka (...) nadal kwestionowała zasadność faktury korygującej nr (...) (okoliczności bezsporne).

W dniu 17. grudnia 2013 roku spółka (...)skierowała do spółki (...) wezwanie do zapłaty kwoty(...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1. czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania (okoliczności bezsporne).

Stan faktyczny opisany powyżej Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powódkę dowodów z dokumentów oraz okoliczności bezspornych pomiędzy stronami. Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez stronę powodową, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe z dokumentów, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczące okoliczności bezspornych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszej sprawie było rozliczenie umowy leasingu. Powód domagał się zapłaty kwoty należności przysługującej mu z tytułu tzw. nadprzebiegu – dodatkowej przewidzianej w umowie leasingu opłaty, stanowiącej wynagrodzenie za dodatkowe kilometry przebiegu pojazdu oddanego w leasing względem limitu kilometrów określonego w umowie leasingu przez strony. Celem wykazania swojego roszczenia powód przedstawił m.in. umowy zawarte przez strony, ogólne warunki umowy leasingu, a także dwa aneksy, których przedmiotem była zmiana postanowień umownych w zakresie rocznego limitu kilometrów, które mogły być zgodnie z wolą stron przejechane przez samochód w trakcie trwania umowy leasingu.

Większość okoliczności w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. Dotyczy to: zawarcia umowy leasingu i jej treści, treści ogólnych warunków umowy leasingu, a także modyfikacji postanowień umowy wynikających z aneksów, mocą których strony wprowadziły nowe limity rocznego przebiegu pojazdu. Sporna była natomiast ocena prawna ustalonego stanu faktycznego. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzucił bowiem niewłaściwą wykładnię postanowień umowy łączącej strony. Wskazał, że aneksy zawierane przez strony, dotyczące limitu rocznego przebiegu kilometrów działały *ex nunc*, nie zaś *ex tunc*, wobec czego leasingodawca przy rozliczeniu umowy leasingu winien zsumować poszczególne limity rocznego przebiegu kilometrów, wynikające z umowy w pierwotnym brzmieniu i z zawartych aneksów, i dopiero tak obliczona suma powinna stanowić podstawę do porównania z rzeczywistym przebiegiem pojazdu, jak również oceny tego, czy doszło do tzw. nadprzebiegu, czy też niedoprzebiegu. Pozwany podniósł także zarzut naruszenia przez powoda art. 5 k.c., wskazując na nadużycie prawa podmiotowego, sprzeczność postępowania powoda z zasadami współzycia społecznego oraz zasadami uczciwości kupieckiej.

Spór między stronami był w istocie zatem sporem co do prawa i jego rozstrzygnięcie zależało od wykładni postanowień ogólnych warunków umowy leasingu oraz oceny tych postanowień oraz postępowania powoda z punktu widzenia dyspozycji art. 5 k.c.

Strony łączyła umowa leasingu, do której należy stosować przepis art. 7091 k.c. i następne kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 7091 k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Umowa leasingu jest zatem umową odpłatną, dwustronnie zobowiązującą, konsensualną i wzajemną.

Podstawą rozstrzygnięcia, oprócz powołanych powyżej przepisów prawa powszechnie obowiązującego, są także postanowienia zawarte w pkt 4, 7, 9 i 16 ogólnych warunków umowy leasingu.

W ocenie Sądu, w pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że dodatkowe świadczenie w postaci opłaty za „nadprzebieg” leasingowanego pojazdu jest dopuszczalne w świetle zasady swobody umów statuowanej w art. 3531 k.c. Nadto, co istotne w okolicznościach sprawy, obie strony umowy mają status przedsiębiorcy, w związku z czym winien być stosowany wobec nich podwyższony miernik staranności, wymaganej przy prowadzeniu własnych spraw, a będący konsekwencją zawodowego charakteru prowadzonej przez strony działalności. Wykładnia oświadczenia woli, zwłaszcza w przypadku gdy są to oświadczenia woli stron składające się na umowę, powinna w myśl art. 65 k.c. uwzględniać przede wszystkim zgodny zamiar stron. Zgodnie bowiem z treścią powołanego przepisu, oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Stosownie do §2 powyższego przepisu, w umowach należy raczej badać, jaki był

zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wykładnia umowy wymaga zatem analizy zgodnego zamiaru stron i celu umowy, której dokonuje się z uwzględnieniem pełnego kontekstu podjętej czynności prawnej, badanego w aspekcie jej treści, jak i okoliczności, w których oświadczenia zostały złożone. Sąd stwierdzając, że strony w sposób tożsamy rozumiały użyte w umowie sformułowania, ze względu na brzmienie art. 65 § 2 k.c., nakazującego w pierwszej kolejności badać zgodną wolę stron niż dosłowne brzmienie umowy, jest związany dokonaną przez nie zgodną interpretacją postanowień umowy. Dopiero w przypadku braku porozumienia stron co do treści złożonych przez nie oświadczeń woli, do dokonania ich wykładni zastosowanie ma wynikająca z art. 65 k.c. dyrektywa interpretacyjna, nakazująca tłumaczyć oświadczenia woli tak, jak wymagają tego ze względu na okoliczności, w których zostały złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (tzw. obiektywny wzorzec wykładni oświadczeń woli). Przy czym wykładnia taka, nie może prowadzić do wniosków nonsensownych (wyrok SN z dnia 8. lipca 2004 roku, IV CK 582/03, wyrok SN z dnia 22. lutego 2002 roku, V CKN 931/00). Zważyć przede wszystkim jednak należy, że potrzeba tłumaczenia oświadczeń woli według reguł wskazanych w art. 65 k.c. pojawia się tam dopiero, gdzie treść oświadczenia woli budzi wątpliwości, jest niejasna lub może być różnie rozumiana. W drodze wykładni oświadczeń woli wyrażonych w formie pisemnej nie można natomiast nadawać oświadczeniom woli stron umowy innego sensu, niż to wynika z ich zapisanej treści. Tymczasem, w ocenie Sądu, zapisy umowy leasingu i ogólnych warunków umowy leasingu (pkt 9.1.1 w związku z pkt. 4.9) są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych.

Należy zgodzić się co do zasady ze stwierdzeniem pozwanego dotyczącym tego, że w przypadku umów kreujących zobowiązania o charakterze trwałym - a z taką umową mamy do czynienia w niniejszym przypadku - aneksy wprowadzające zmiany do tej umowy mają charakter regulacji *ex nunc*, tzn. są skuteczne od momentu ich zawarcia i zmieniają treść łączącego strony stosunku prawnego na przyszłość, a nie z mocą wsteczną. W niniejszej sprawie jednak, w ocenie Sądu, wolą swoją strony objęły możliwość wprowadzenia mechanizmu korygującego wysokość opłaty leasingowej i raty serwisowej w oparciu o dane dotyczące przebiegu pojazdu oraz relację rzeczywistego przebiegu do zakładanego przez strony w umowie leasingu. W pierwszej kolejności trzeba wskazać, że już pkt 7 ogólnych warunków umowy leasingu, wskazuje na to, że samo wyliczenie raty leasingowej dokonywane jest także w oparciu o przewidywany przez strony limit przebiegu kilometrów. Procedurę zmian limitów reguluje natomiast pkt 4 i 9 ogólnych warunków umów leasingu. Ten pierwszy wskazuje wyraźnie, że strony dopuściły możliwość zmiany wysokości raty leasingowej także w okresie wstecznym. Mechanizm dokonywania tej korekty precyzuje z kolei zapis zawarty w pkt. 9 ogólnych warunków umów leasingu, który stwierdza, że miarodajnym okresem dla dostosowania rocznego przebiegu pojazdu jest okres minionych sześciu miesięcy, i w sytuacji gdy rzeczywisty przebieg różni się, w sposób wskazany w postanowieniu ogólnych warunków umów, od zakładanego, leasingodawca ma prawo do rekalkulacji raty leasingowej, a wcześniej do zmiany ustalonego przez strony w umowie limitu rocznego przebiegu. Ten mechanizm zakłada ingerencję w wysokość opłaty leasingowej i to ingerencję o charakterze wstecznym, bowiem zakłada, że leasingodawca dokona przeliczenia ustalonej przez strony opłaty leasingowej z uwzględnieniem nowego, ustalonego rocznego limitu kilometrów. To rzutuje na konieczność ewentualnego rozliczenia „nadprzebiegu”, bądź „niedoprzebiegu” w momencie zakończenia umowy leasingu. Powód był uprawniony do tego, żeby dokonać powtórnego wyliczenia raty leasingowej za okres wsteczny obowiązywania umowy, nie ograniczony do 6 miesięcy, z uwagi na fakt, że ustalony w umowie limit kilometrów okazał się wyższy niż limit rzeczywisty, co doprowadziło do sytuacji, w której powód obniżył opłatę leasingową przewidzianą przez strony pierwotnie w umowie (zawyżoną) i zrobił to ze skutkiem wstecznym. W konsekwencji był on zobowiązany do dokonania rozliczenia z pozwanym - zwrotu kwoty stanowiącej nadpłaconą opłatę leasingową za poprzedzający okres. Z powyższych względów, skoro pozwany godził się na taką sytuację i na obniżenie tej raty za okres wsteczny, tym samym nie może argumentować zasadnie, że niemożliwe jest uwzględnienie przy rozliczeniu całościowym umowy limitu przebiegu pojazdu w sposób ostatecznie ustalony przez strony, a stanowiący rezultat tej korekty, dokonywanej w trybie pkt 4 i 9 ogólnych warunków umów leasingu.

Powyższa wykładnia znajduje potwierdzenie także w dotychczasowym postępowaniu stron. Strony pozostawały w stałych relacjach gospodarczych. Strona powodowa przedstawiła rozliczenie innej umowy leasingu, która łączyła strony, w której powód dokonał rozliczenia umowy leasingu w analogiczny sposób i w której powstał, tzw. niedoprzebieg, a w konsekwencji powód był zobowiązany do zwrotu określonej kwoty na rzecz swojego kontrahenta. Kwota ta została obliczona dokładnie w ten sam sposób, jak w niniejszej sprawie. Natomiast gdyby była obliczona w

sposób wskazany przez pozwanego, byłaby kwotą wyższą. Strona pozwana nie kwestionowała kwoty przyznanej jej przez powoda. Nie przejawiała inicjatywy dowodowej, w szczególności nie przedstawiła jakiejkolwiek korespondencji, w której domagałaby się od powoda zapłaty kwoty wyższej niż wynika to z rozliczenia przedstawionego przez powoda. W ocenie Sądu pozwany zatem był świadomy charakteru tego postanowienia zawierając umowę na warunkach określonych w OWU i rozumiał jego treść analogicznie jak finansujący.

W ocenie Sądu także zarzut naruszenia przez powoda art. 5 k.c. jest chybiony. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie został on należycie skonkretyzowany. Zarzut nadużycia prawa podmiotowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, czyli wskazania konkretnej zasady, bądź też zasad współżycia społecznego, które zostały naruszone (wyrok SN z dnia 3. lutego 1998 r., I CKN 459/97, wyrok SA w Katowicach z dnia 6. września 2013 roku, I ACa 521/13). W niniejszej sprawie konkretyzacja taka nie została dokonana. Pozwany bowiem ogólnie powołał się na zasady słuszności i uczciwości kupieckiej.

Po wtóre, należy podkreślić to, że stosując art. 5 k.c. trzeba mieć jednak na względzie jego wyjątkowy, szczególny charakter wynikający z użycia w nim klauzul generalnych. Artykuł 5 k.c. jest normą zezwalającą na całkowicie wyjątkowe naruszenie prawa podmiotowego uzasadnione między innymi interesem ogólnym. Ustawodawca po to wprowadził to unormowanie, aby nie dochodziło do wydawania rozstrzygnięć formalnie zgodnych z prawem, ale nie do zaakceptowania z punktu widzenia ogólnie akceptowanych w społeczeństwie, wykształconych zasad moralnych i niebudzących kontrowersji zwyczajów. I. ta ma charakter wyjątkowy i chociaż w orzecznictwie i doktrynie dopuszcza się jej stosowanie w obrocie profesjonalnym, to jednak z wyjątkową ostrożnością.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się, aby korzystanie ze swojego prawa przez powoda miało tego rodzaju charakter. Tak jak wcześniej zostało podkreślone, kwestia związana z wprowadzeniem mechanizmu rekalkulacji opłaty leasingowej i rozliczenia „nadprzebiegu” leży w swobodnej dyspozycji stron umowy. Strony w określony sposób ułożyły swoje relacje w tym zakresie, a postanowienia OWU w tym przedmiocie pozostają w zgodzie z zasadą swobody umów. Pozwany jako profesjonalista zaakceptował powyższe warunki i mechanizm rekalkulacji raty leasingowej wynikający z umowy. Co więcej, pozwany każdorazowo akceptował obniżenie limitu rocznego przebiegu kilometrów, wyrażając swoją zgodę przez umieszczenie pieczętki i podpisu przedstawiciela pozwanego – Prezesa zarządu, na przygotowanych przez powoda dokumentach wprowadzających zmiany do umowy leasingu w postaci obniżenia limitu rocznego przebiegu kilometrów, obniżenia limitu całkowitego przebiegu pojazdu, a także wyrażał zgodę na obniżenie wysokości raty leasingowej. Skoro pozwany akceptował mechanizm rekalkulacji raty leasingowej każdorazowo, gdy mechanizm ten działał na jego korzyść, prowadząc do obniżenia raty leasingowej ze skutkiem wstecznym, nie może obecnie uchylać się od jego dalszych skutków. Twierdzenia pozwanego o nieproporcjonalnym charakterze obniżenia raty leasingowej i opłaty serwisowej w porównaniu do dodatkowego obciążenia w postaci opłaty za nadprzebieg nie zostały udowodnione. Nadto, wobec profesjonalnego charakteru strony pozwanej, nie mogłaby ona - zdaniem Sądu - skutecznie oprzeć swojej obrony na tak skonstruowanym zarzucie. Nie uszło uwadze Sądu, że umowa leasingu zawarta przez strony miała charakter adhezyjny - finansujący posługiwał się wzorcem ogólnych warunków umowy leasingu. Ogólne warunki umowy zostały jednak skierowane do przedsiębiorcy, który winien w sposób należyty rozważyć, czy zawierać umowę na warunkach proponowanych przez przyszłego leasingodawcę, czy też ewentualnie negocjować zmiany tychże warunków bądź w ogóle zrezygnować z zawarcia umowy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 7091 k.c. w związku z powołanymi w uzasadnieniu postanowieniami umowy łączącej strony Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...) zł tytułem rozliczenia kosztów umowy leasingu powstałych w wyniku przekroczenia przez pozwanego limitu przebiegu kilometrów powyżej zakładanego przebiegu wskazanego w umowie.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Sąd uznał, że pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą wynagrodzenia należnego powodowi z tytułu od dnia następującego po terminie płatności wskazanym w fakturze korygującej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28. września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 250,00 zł.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)